

РЕШЕНИЕ

№ 1383

гр. София, 01.03.2016 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 02.02.2016 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **8418** по описа за **2015** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.156 и сл.ДОПК.

Образувано е по жалба на Р. С. М. с ЕТ“ С.К. Р. М.“гр.С. срещу РА № Р-22221814000126-091-001/20.04..2015 година, потвърден с Решение № 1037/13.07.2015 година на Директор на Дирекция” ОДОП”.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на атакувания ревизионен акт.Твърди се, че ревизионното производство е протекло при съществено нарушение на съдопроизводствените правила,тъй като ревизията е извършена на физическото лице, а пък задълженията са установени на ЕТ. Посочва се още , че е спазила разпоредбата на чл.77 от ДОПК,като за извършеното прехвърляне на предприятието на ЕТ на 03.09.2014 година е уведомила органите по приходите за извършеното прехвърляне и то на 27.06.2014 година/ преди прехвърлянето/ и към дата 24.04.2015 година дружеството [фирма] е универсален правоприемник на търговското и предприятие, и след датата на вписване всички права,задължения и фактически отношения преминават върху правооприемника по всички правоотношения ,включително и публично- правните , възникнали по отношение на поетите задължения на основание чл.15 от ТЗ и установяването на задълженията на физическото лице, но за дейност като ЕТ е необосновано и неправилно. Твърди се още, че липсват доказателства органите по приходите да са уведомили писмено правоприемника, спазвайки разпоредбата на чл.126 от ДОПК .Посочва се още ,че е допуснато и нарушение на тази норма, тъй като не е писмено уведомен правоприемникът за започналото ревизионно производство и органите по приходите

по собствено усмотрение са определили данъчната основа. Излагат и се и съображения относно материалната незаконосъобразност на издадения ревизионен акт ,неподкрепен с никакви доказателства. Иска се отмяна на ревизионния акт и се претендират и сторените по делото разноски.

В съдебно заседание,жалбоподателят- Р. С. М. с [фирма] [населено място], редовно уведомен при условията на чл.137,ал.7 АПК, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по жалбата-Директор на Дирекция”Обжалване и данъчно осигурителна практика” при ЦУ на НАП-гр.С.,редовно уведомен при условията на чл.137,ал.7 АПК, се представлява от юрисконсулт С.,редовно упълномощена,която оспорва жалбата като неоснователна и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 293/30.12.2009 година, Териториален Директор на НАП-[населено място] преназначил А. К. К. на длъжността- Главен инспектор по приходите при ТД на НАП- С. с И.- Б., считано от 01.01.2010 година.

Със Заповед №306/30.12.2009 година на Териториален директор на НАП-[населено място] А. Н. е преназначена на длъжността - Старши инспектор по приходите при ТД на НАП- С., считано от 01.01.2010 година с И.- Б.

Със Заповед № 57,12/30.10.2012 година на Директор ТД на НАП- С. , М. С. Х. е преназначена на длъжността Началник сектор „ Ревизии“ при ТД на НАП- С. с И.- Б., считано от 01.11.2012 година.

Със Заповед №РД-01-552/07.05.2013 година,Директор ТД на НАП- С. наредил функциите на компетентен орган да издават заповеди за възлагане на ревизии да се изпълняват от поименно изброени служители, измежду които и М. С. Х. на длъжност Началник сектор и определил техните заместници.

Със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22221814000126-020-01/12.08..2014 година , М. С. Х. - Началник сектор“ Ревизии“ възложила да бъде извършена ревизия на Р. С. М. от [населено място] с ЕТ“ С.К- Р. М.“гр.С.,определила състава на ревизиращия екип- А. К. К. на длъжност- Главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията и А. А. Н. на длъжност главен инспектор по приходите ,обхвата на ревизията по видове задължения и по периоди- данък върху доходите на ФЛ за периода 01.01.2012 година-31.12.2013 година, годишен авансов данък по ЗДДФЛ за периода 01.01.2012 година-31.12.2013 година, ДДС за периода 01.01.2012 година -30.06.2014 година, срока в който следва да завърши ревизията- 3 месеца,считано от датата на връчване на заповедта-.

Последната е връчена след многократни опити и изпращане на електронния адрес, по реда на чл.32 от ДОПК на 04.11.2014 година.

Със Заповед за изменение на ЗВР № Р-22221814000126-020-02/04.02.2015 година, органът, възложил ревизията променил обхвата на ревизията, като вместо годишен авансов данък , посочил Данък върху доходите на физически лица – свободни професии, граждански договори за периода 01.01.2012 година -31.12.2013 година п и определил срок за завършване на ревизията – 04.03.2015 година .

Заповедта за изменение е връчена лично срещу подпис на жалбоподателя на дата

11.02.2015 година.

На 05.02.2015 година до жалбоподателя е изпратено Уведомление ,че определянето на задължения за данъци и осигурителни вноски ще се извърши по реда на чл.122 от ДОПК.

Уведомлението е връчено лично срещу подпис на жалбоподателя на дата 11.02.2015 година.

На 13.03.2015 година ,органите по приходите ,включени в състава на ревизиращия екип, съставили РД № Р-22221814000126-092-001, с който предложили да бъдат установени задълженията на ревизирувания данъчен субект по видове и по периоди,подробно посочени в него.

РД е връчен лично срещу подпис на жалбоподателя на дата 13.03.2015 година.

На 20.04.2015 година, органът, възложил ревизията М. С. Х. на длъжност-Началник сектор „ Ревизии“ и А. К. К.- главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията издали обжалвания РА № Р-22221814000126-001,с който установили задълженията на ревизирувания данъчен субект по видове и по периоди ,подробно посочени в него.

Р. акт е връчен на жалбоподателя на дата 24.04.2015 година..

На 08.05..2015 година, жалбоподателят подал жалба до Директор на Дирекция“ ОДОП“ срещу издадения РА.

С Решение № 1037/13.07..2015 година, Директор на Дирекция“ ОДОП потвърдил обжалвания РА.

По делото са приложени всички събрани в хода на двете ревизионни производства писмени доказателства, описани в 3 броя папки приложения.

По делото бе назначена съдебно- счетоводна експертиза, но поради невнасяне на определения депозит от страна на жалбоподателя ,същата бе заличена.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в срока по чл.156,ал.1 ДОПК, от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,жалбата се явява неоснователна. Съображенията за това се следните:

При проверката законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, съдът следва да извърши преценка дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма,спазени ли са процесуално-правните и материално правните разпоредби при издаването му-това са така наречените условия за редовно действие на ревизионния акт, залегнали в разпоредбата на чл.160,ал.2 ДОПК. В Разпоредбата на чл.122 от ДОПК са визирани особените правила при ревизия при особени случаи, като законодателят изрично е изброил обстоятелствата, при наличието на които, органът по приходите може да приложи установения от съответния закон размер на данъка към определена от него по реда на алинея втора на чл.122 основа, едно измежду които е и несправедлива на документи във връзка със счетоводната дейност. Наред с визираните в ДОПК особени правила,ревизионният акт следва да отговаря и на останалите , визирани в разпоредбата на чл.160 от ДОПК реквизити.

Обжалваният Ревизионен акт №Р-22221814000126-091-001/20.04..2015 година е издаден от компетентни органи- това е М. С. Х. на длъжност Началник сектор“ Ревизии“ при ТД На НАП- орган, възложил ревизията и А. К. К. на длъжност- главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията. Между страните няма спор, а и от приложените по делото писмени доказателства се установява,че лицето М. С. Х.

е заемала длъжността- Началник сектор“ Ревизии и проверки“ към ТД- НАП-С. към датата на издаване на РА и е определен за орган , който може да възлага ревизии по реда на чл.112 от ДОПК въз основа на изрична заповед на Директор ТД на НАП- С. от 07.05.2013 година.Не се спори и се установява ,че лицето А. К. К. е заемал длъжността- Главен инспектор по приходите, а и по делото се съдържат доказателства в тази насока. Наред с това, от доказателствата по делото е видно, че и лицето,включено в състава на ревизиращия екип-А. А. Н. към датите на издаване на ЗВР и РД е заемала длъжността- старши инспектор по приходите.Настоящият съдебен състав намира ,че ревизионният акт е издаден от органи по приходите, посочени в нормата на чл.119, ал.1 от ДОПК, в сила от 01.01.2013 година- органът,възложил ревизията и органът по приходите ,определен за ръководител на ревизията-органът,възложил ревизията и органът по приходите,определен за ръководител на ревизията. Измененията на чл.119 от ДОПК, са в сила от 01.01.2013 година и засягат само и единствено образуваните след тази дата ревизионни производства.Ревизионното производство се образува с издаването на заповедта за възлагане на ревизия/ аргумент от разпоредбата на чл.112,ал.1 от ДОПК.. В конкретния случай ревизионното производство е първо и е започнала на дата 12.08.2014 година, когато вече са били в сила измененията на нормата на чл.119 от ДОПК и обжалваният ревизионен акт е издаден именно от органи по приходите,посочени в нормата на чл.119,ал.1 от ДОПК и то при действието на новата редакция в сила от 01.01.2013 година.Същото е приключило по реда на измененията, цитирани в тази правна норма, което обуславя и издаването на РА от компетентни органи по смисъла на сочената разпоредба

Р. акт е издаден в писмена форма и съдържа предвидените в чл.120,ал.1 ДОПК задължителни реквизити-името и длъжността на органа,който го издава,номер и дата,данни за ревизираното лице,обхвата на ревизията, извършените действия в ревизионното производство,мотиви за издаването му, разпоредителна част,в която са определени задълженията на ревизираното лице,пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва,подпис на органа по приходите,който го е издал.Към ревизионния акт е приложен ревизионен доклад, който е вътрешно служебен акт.В ТР №5 / 22. 06. 2015 година на ВАС“ е посочено, че макар че ревизионният доклад е основен акт във фазата на извършване на ревизионното производство, той е процесуален акт по смисъла на чл. 21, ал. 5 АПК. Независимо че разпоредбата на чл. 120, ал. 2, изр. първо от ДОПК сочи, че той се прилага към ревизионния акт и е неразделна част от него, то от това не следва, че законодателят е предвидил изискване волята на издателя на ревизионния акт да се наслажда върху волята на съставителите на ревизионния доклад и в тази кумулативност на двете волеизявления да се упражнява съвместна компетентност за издаването на ревизионния акт“.

„Друг извод не следва от сезиращата функция на ревизионния доклад и свързаните с момента на издаването му срокове, тъй като уведомяването на органа, възложил ревизията, не е правопораждащ факт за възникването на компетентността за издаването на ревизионния акт. Тя не произтича от ревизионния доклад, а е нормативно установена и персонално определена, поради което пороците на ревизионния доклад не рефлектират върху валидността на ревизионния акт. В качеството си на процесуален акт ревизионният доклад е процесуална предпоставка за издаването на ревизионния акт, а при липса на процесуална предпоставка е налице неспазване на процесуалните разпоредби по смисъла на [чл. 160, ал. 2 ДОПК](#), но не и

толкова тежък порок, който да обуслови извод за нищожност на РА.

При издаването му, органът по приходите е спазил процесуално-правните разпоредби от възлагането на ревизията до издаването на ревизионния акт, в това число и органът по приходите е уведомил изрично ревизирувания данъчен субект, че ревизията му ще бъде извършена по реда на чл.122 от ДОПК и основата за облагане ще бъде определена по този ред. Нормата на чл.124, ал. 1 ДОПК изисква, когато данъчният орган установи, че са налице обстоятелствата по [чл. 122, ал. 1](#), той да уведоми данъчния субект, че ще определи данъчната основа по реда на [чл. 122 и сл.](#) и да му определи срок за представяне на документи и за вземане на становище, който не може да бъде по-кратък от 14 дни. Тази процесуална норма е гаранция за правото на защита на данъчния субект, който от самото начало на данъчния процес следва да бъде наясно за начина на определяне на данъчната основа, за да може да вземе становище и да представя доказателства. Нещо повече дори ,органите по приходите са положили максимални усилия за да връчат първата ЗВР ,като са използвали всички допустими способи за връчване , визирани в ДОПК/по аргумент от разпоредбата на чл.33 от ДОПК.

. Ревизионното производство е първо, като същото е приключило по реда и в сроковете ,предвидени в ДОПК. Тъй като първоначално определеният срок за завършване на ревизията се е оказал недостатъчен, органът възложил ревизията с две заповеди е удължил срока на същата с общо 2 месеца, като удължаването на срока е извършено в съответствие с приложимата норма на чл.114 от ДОПК.Неоснователен е доводът на жалбоподателя, че при издаването на ревизионния акт са допуснати съществени нарушения в посока необсъждане на доказателствата и несъбирането на относимите доказателства, защото в хода на ревизионното производство,органите по приходите са събрали относимите доказателства.Наред с това, дори и да не събрани доказателства в хода на ревизионното производство, то няма правна пречка същите да бъдат представени и в хода на съдебното.На следващо място,доказателствената тежест за установяване на положителен факт,каквто е наличието на реално осъществена доставка, пада само и единствено върху жалбоподателя ,защото той от този положителен факт черпи изгодни за себе си правни последици.Липсата на доставка е отрицателен факт и органите по приходите нямат задължение да го доказват. Нещо повече дори ,РД е издаден в сроковете визирани в ДОПК- в частност на чл. 117,ал.1 от ДОПК,ревизионният доклад се съставя от ревизиращия орган по приходите не по-късно от 14 дни след изтичането на срока за извършване на ревизията.Дори и ревизионният доклад да е съставен след изтичане на този посочен срок, то това не го прави нищожен, нито пък лишава съставителите на РД от правото да го съставят,защото сроковете за съставянето на ревизионния доклад са инструктивни и с изтичането им не са погасява правото на съответните органи да го съставят.

Неоснователен е и доводът на жалбоподателя, че ревизионното производство е започнало изначално при липса на основания за образуване на ревизионно производство срещу нея в качеството и на физическо лице, а пък всъщност са установени задължения за извършваната от нея дейност като ЕТ. На първо място, според търговското право, за да възникне ЕТ, то не е достатъчно само да е налице едно физическо лице, а е необходимо и последващи действия на това лице,за да придобие качеството на ЕТ- чрез подаване на заявление за вписване в търговския регистър. От своя страна ,правната уредба на ЕТ се съдържа в ТЗ- чл.56 и сл. от ТЗ,

според която разпоредба като едноличен търговец може да се регистрира всяко дееспособно физическо лице с местожителство в страната. От своя страна, за да възникне едноличен търговец, законодателят е поставил не само наличието на физическо лице като правен субект, но и предприемането на съответни действия по регистрация на това физическо лице като ЕТ, като конкретно действията, които едно физическо лице следва да предприеме, за да придобие качеството на ЕТ, са визирани в чл.58 от ТЗ-РЕГИСТРАЦИЯ. Съгласно тази разпоредба, едноличният търговец се регистрира въз основа на заявление, в което се посочват името, местожителството, адресът на лицето и единният граждански номер, фирмата, под която ще се извършва дейността, седалището и адресът на управлението на дейността, предметът на дейност.

Със заявлението се представя образец от подписа на търговеца и декларация, че не е лишен от правото да упражнява търговска дейност, като в регистъра се вписват данните по ал. 1 и едно лице може да регистрира само една фирма като едноличен търговец. От своя страна, за да престане да съществува в правния мир един ЕТ, то е необходимо също извършване на определени действия по заличаване на регистрацията - уредено в чл.60а от ТЗ и е необходимо и вписване на заличаването на ЕТ при наличието на предпоставките, визирани в тази правна норма, като инициативата е предоставена на различен кръг субекти в зависимост от качеството им. Вписването на едноличния търговец се заличава от търговския регистър: при прекратяване на дейността му или при установяване на местожителството му в чужбина - по негово заявление, при смъртта му - по заявление от наследниците, при поставянето му под запрещение - по заявление от настойника или попечителя. На второ място, в ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 2 ОТ 27.12.2001 Г. ПО ГР. Д. № 2/2001 Г., ОСГК НА ВКС, е посочено, че „съгласно [чл. 56 ТЗ](#) всяко дееспособно физическо лице с местожителство в страната може да се регистрира като едноличен търговец. За да поиска такава регистрация лицето трябва да отговаря на изискванията за търговец. По смисъла на [чл. 1, ал. 1 ТЗ](#) търговец е всяко физическо или юридическо лице, което по занятие извършва някоя от дейностите или сделките, неизчерпателно изброени в посочената разпоредба. Според [чл. 1, ал. 3 ТЗ](#) търговец се смята и всяко лице, образувало предприятие, което по предмет и обем изисква неговите дела да се водят по търговски начин, даже ако дейността му не е посочена в ал. Логическото и систематическото тълкуване на цитираните разпоредби налага извода, че едноличният търговец извършва по занятие търговска дейност, изразяваща се в сключването и изпълнението на търговски сделки от рода на тези, посочени в [чл. 1, ал. 1 ТЗ](#).

Според [чл. 15, ал. 1 ТЗ](#) търговското предприятие е съвкупност от права, задължения и фактически отношения. Аргумент за обособеността на включеното в търговското предприятие имущество на едноличния търговец, когато той е в брак, спрямо съпругеската имуществена общност е разпоредбата на [чл. 15, ал. 1 ТЗ](#), според която прехвърлянето на предприятието става единствено по волята на търговеца. Търговският закон не изисква съгласието на другия съпруг, както е според [чл. 22, ал. 2 СК](#) за разпореждане с общи движими и недвижими вещи и права върху тях - съпругеска имуществена общност. Основно съображение за посочената правна уредба е целената сигурност и предвидимост в търговския оборот. Съгласно разпоредбата на [чл. 16, ал. 1 ТЗ](#), според която прехвърлянето на предприятието се вписва в търговския регистър само по партидата на отчуждителя и на правоприемника. Граматическото и логическото тълкуване на [чл. 614, ал. 2, т. 1 и т. 2 ТЗ](#) налагат следните изводи - предприятието на едноличния търговец е обособено от неговото останало имущество, в предприятието на едноличния търговец могат да

бъдат включени вещи, права върху вещи и парични влогове - съпругеска имуществена общност. Наред с това, без постигнато с кредиторите споразумение, съгласно [чл. 15, ал. 3, изр.1 ТЗ](#) отчуждителят на търговското предприятие, отговаря за задълженията му солидарно с правоприемника му до получените права/ какъвто е процесният случай- по делото липсват доказателства за сключено споразумение между жалбоподателя и неговите кредитори, при което за публичните задължения/ каквито са задълженията за данъци и осигурителни вноски, отговарят отчуждителят и то за дейност, осъществена като ЕТ за ревизираните периоди. От гледна точка на данъчното право, ЕТ е субект на данъчното право и за ревизираните периоди, жалбоподателят в качеството си на ЕТ е осъществявал търговска дейност и по аргумент от [чл. 14 ДОПК самото физическо лице, осъществяващо дейност като ЕТ е субект на данъчното право](#)- задължени лица са физическите и юридическите лица, като едноличните търговци изобщо не са посочени като отделен вид задължени лица. Доколкото ЕТ не са юридически лица, то за задълженията, възникнали от дейността на физическите лица, действащи като еднолични търговци, отговорността се носи от съответното физическо лице. Нещо повече дори и на по-силно основание- в ЗВР са посочени индивидуализиращите данни по [чл. 81, ал. 1, т. 2 - 5 от ДОПК](#) - като физическо лице и едноличен търговец и прехвърлянето на предприятието на ЕТ и в хода на образуваното вече ревизионно производство, е на дата 03.09.2014 година. Съгласно [чл. 36, ал. 1 от ДОПК](#) не е пречка за образуване на ревизионно производство за периода, през който е била вписана като едноличен търговец, нито пък е основание за прекратяването му. Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че ревизионното производство е протекло и при друго съществено нарушение на административно- производствените правила и най- вече в нарушение на чл.126 от ДОПК и единствено с участието на жалбоподателя, а не по особения ред за правоприемство по [чл. 126 от ДОПК](#). Вярно е, че [чл. 126 ДОПК](#) допуска обща ревизия на отчуждителя и приобретателя на търговското предприятие предвид тяхната солидарна отговорност по [чл. 15, ал. 3, изр.1 ТЗ](#), без да задължава органите по приходите да ревизират съвместно двамата солидарни длъжници и без да им забранява да извършат отделна ревизия на всеки един от тях ([решение № 2484 от 24.02.2010 г. по адм. д. № 10509/2009 г.](#) на ВАС, Първо отделение, решение № 11801 от 06.11.2008 г. по адм. д. № 6619/08 г. на ВАС, Първо отделение, Решение № 9056 от 07.07.2009 г. по адм. д. № 15752/08 г. на ВАС, Първо отделение). Настоящият съдебен състав намира, че не е налице фактическият състав на [чл. 126 от ДОПК](#), който изисква множество правоприемници или отговарящи за задължението лица, а от друга страна по нито едно от прехвърлянията няма постигнато споразумение с кредиторите, а пир казаното по- горе по [чл. 15, ал. 3, пр.1 от ТЗ](#) всеки отчуждител отговаря солидарно за задължението с правоприемника до размер на получените права. Данъчните задължения са парични и поради това правилно органите по приходите са извършили ревизия на едноличния търговец в качеството му на отчуждител. По делото няма доказателства да е сключено споразумение с кредиторите, включително с държавата във връзка с прехвърлянето на предприятието на ЕТ. Разпоредбата на [чл. 126 ДОПК](#) се отнася до различна хипотеза, при която се извършва ревизия на повече от един правоприемници и цитираната норма не забранява да се направи ревизия на отчуждителя, а при липсата на сключено споразумение административният орган преценява от кого да потърси публичните задължения. В горепосочения смисъл е и постановената до момента съдебна практика: Ршение № 14153/02.11.2011 г. на ВАС по адм. д. № 1335/2011 г., VIII отд., [решение № 9403/27.06.2011 г. на ВАС по адм. д. № 15117/2010 г.](#), I отд., [решение № 2484/24.02.2010 г. на ВАС по адм. д. № 10509/09 г.](#), I отд., [решение № 11801/06.11.2008 г. на ВАС по адм. д. № 6619/08 г.](#), I отд. С оглед на това , за

ревизираните периоди са налице законовите условия както за провеждане на ревизията, така и за реализиране на отговорността на Р. М. за данъчните и задължения в качеството и на бивш собственик на търговското предприятие на [фирма].

При издаването на ревизионния акт са спазени материално-правните разпоредби на ЗДДС и ЗДДФЛ

По отношение на установените задължения по ЗДДС.

През ревизирания период, жалбоподателят е бил задължен субект по смисъла на ЗДДС и за данъчен период месец 08.2012 година, доставчикът [фирма] е издал в полза на жалбоподателя две фактури с № 2534 и 2551 от дата 21.08.2012 година и 28.08.2012 година, след датата на дерегистрацията на доставчика 12.03.2012 година с предмет покупка.

Жалбоподателят не е представил посочените фактури и не може да се установи предметът на доставката. Наред с това, до доставчика е изпратено Искане за представяне на писмени доказателства, като същото е връчено по реда на чл.32 от ДОПК. Нито жалбоподателят, нито доставчикът са представили счетоводни документи, които да удостоверят както предмета на доставката, така и доказателства за нейната реалност. Следва да бъде посочено, че [Законът за счетоводството, както и ЗДДС](#) и свързаните с него нормативни актове по прилагането му изискват от търговските субекти да документират по съответен начин извършваната от тях стопанска дейност. Това от своя страна означава, че при извършването на насрещна проверка на доставчик в рамките на данъчната ревизия, той следва да представи всички документи, удостоверяващи извършената от него стопанска дейност. Не намирането на адрес на представител на доставчика, респективно не представяне на поисканите по реда на [ДОПК](#) документи поражда възможността органът по приходите да приеме, че те не съществуват и да преценява само събраните в производството доказателства - [чл. 37, ал. 4 от ДОПК](#), какъвто е и процесният случай и непредставянето на никакви доказателства за реалността на доставките, както и за счетоводното им отразяване води до извод, че доставките не се реални. Наред с това, издаването на данъчна фактура само по себе си не може да бъде безспорно доказателство за реалност на доставката, защото, от една страна, фактурата като първичен счетоводен документ отразява възникнало преди нейното издаване данъчно събитие. Последното представлява факт от обективната действителност, с настъпването на който правната норма свързва пораждането на определени правни последици. От друга страна в съответствие с разпоредбата на чл.113 от ЗДДС) Всяко данъчно задължено лице - доставчик, е длъжно да издаде фактура за извършената от него доставка на стока или услуга или при получаване на авансово плащане преди това освен в случаите, когато доставката се документира с протокол по [чл. 117](#)..
Нещо повече дори В РЕШЕНИЕ НА СЪДА НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ ОТ 29.04.2004 Г. ПО ДЕЛО C-152/02, П. ОТДЕЛЕНИЕ. Т. В.-Н. G. СРЕЩУ F. O.-S.. (ДАНЪЧНО ОБЛАГАНЕ/ДДС) е посочено, че **правото на приспадане трябва да бъде упражнено по отношение на данъчен период, през който са изпълнени двете условия, изисквани от тази разпоредба, а именно: стоките да са били доставени или услугите - извършени и данъчно задълженото лице да притежава фактура или документ, който съгласно критериите, определени от въпросната държава-членка, може да се счита за служещ за фактура.**

Според [чл. 12, ал. 1 от ЗДДС](#), облагаема доставка е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на [чл. 6](#) и [чл. 9 от ЗДДС](#), когато е извършена от данъчно задължено лице и е с място на изпълнение на територията на страната. Начисляването на данъка се извършва от доставчика, който е регистрирано лице за всяка извършена от него облагаема доставка на стока или услуга според [чл. 86 от](#)

ЗДДС. Съгласно чл. 25, ал. 2 от ЗДДС, данъчното събитие възниква на датата, на която услугата е извършена, / респективно е прехвърлена собствеността на стоката- чл.25, ал.1 от ЗДДС или е извършена услугата. На следващо място, според трайно установената практика на ВАС е налице разлика между сделка в гражданскоправния смисъл и доставка за целите на данъчното облагане и това и причината законодателят в ЗДДС да употребява понятието доставка. Докато при сделката в гражданскоправния ѝ аспект е необходимо съгласие между страните за пораждаване на договорения резултат, то при доставката по смисъла, вложен от законодателя в ЗДДС – чл. 6, ал.1, респ. чл. 9, ал.1 ЗДДС не е достатъчно съгласието на страните по доставката, а нейното реално осъществяване – предаване на стоката или извършването на услугата. Следва да бъде направено и разграничение между понятието доставка на стоки по смисъла на чл. 6, ал. 1 ЗДДС и чл. 14 от Директивата/ цитирана по- горе в решението/, тъй като съгласно последната разпоредба, за доказването ѝ не се изисква прехвърляне правото на собственост на вещта, каквото е изискването по българския закон, а прехвърлянето на правото на разпореждане с материална вещь като собственик, което означава, че не е задължително доставчикът да притежава стоката като собственик, а е достатъчно да се установи, че той я е предал на получателя- нещо, което в конкретния случай по отношение на конкретните доставки от този доставчик не е доказано. Жалбоподателят не може да обори извода на органа по приходите за липса на реално осъществена доставка по тези фактури, издадени от този доставчик, при което съвсем законосъобразно е отказано право на данъчен кредит по тези процесни фактури.

Сочената от страна на процесуалния представител на жалбоподателя съдебна практика на С. не може да намери приложение и да доведе до извода ,че в случая са осъществени реални доставки по процесните фактури, защото, в нито едно от тези решения С. не се споделя тезата, че само издаването на фактура е достатъчно, за да се признае правото на данъчен кредит. В тези решения се обсъжда наличието на установявания за данъчна измама, но в процесния случай органите по приходите не са твърдели за такава, а само за липса на доказани реално осъществени доставки, а само за тяхното документално оформяне. Освен това цитираните решения на С. третираат различна фактическа обстановка в сравнение с процесния казус и затова те не са относими към него и соченото от жалбоподателя/ по- скоро от неговия процесуален представител грубо нарушаване на принципа на неутралност на ДДС с отказа на данъчен кредит, не е налице, тъй като за нарушаване на този принцип би могло да се говори само и единствено при доказване на реално осъществяване на фактурираните доставки, нещо, което в случая не е налице, при което съвсем законосъобразно органите по приходите при липса на каквито и да било доказателства както за предмета на доставката ,така и за реалността и е отказал право на данъчен кредит по тези две фактури.

Положението е същото и по отношение на издадената от доставчика [фирма] една данъчна фактура № 1208/28.05.2012 година с предмет покупка с ДО 3333,33лева и ДДС в размер на 666,67 лева. Отново в хода на ревизионното производство този доставчик не е намерен на адреса за кореспонденция ,като искането е връчено по реда на чл.32 от ДОПК. Наред с това и жалбоподателят не е представил никакви доказателства за доставката- за предмета и, счетоводна отчетност, нито пък доказателства за реалност на доставката,като по делото бе назначена съдебно- счетоводна експертиза, със задачи, поставени от съда, но поради невнасяне на определения депозит, същата бе заличена. С оглед на това жалбоподателят не доказва наличието на положителния факт- реалност на доставката, който да доведе до право да ползва данъчен кредит по тази фактура, при

което съвсем законосъобразно органите по приходите са приели, че на жалбоподателя не следва да бъде признато право на данъчен кредит по тази фактура.

Аналогично е и по отношение на фактурата, издадена от доставчика [фирма] за данъчен период месец 01.2013 година- № 2459 с предмет покупка с ДО 1000 лева и ДДС в размер на 200 лева. Отново в хода на ревизионното производство, този доставчик не е намерен на адреса за кореспонденция, като искането е върчено по реда на чл.32 от ДОПК. Наред с това и жалбоподателят не представи никакви доказателства за доставката- предмет, счетоводна отчетност, нито пък доказателства за реалност на доставката. С оглед на това и тук жалбоподателят не доказва наличието на положителния факт- реалност на доставката, който да доведе до право да ползва данъчен кредит по тази фактура, при което съвсем законосъобразно органите по приходите са приели, че на жалбоподателя не следва да бъде признато право на данъчен кредит по тази фактура.

Посочените трима доставчици са издали данъчните фактури, след като са били deregистрирани по ЗДДС по инициатива на органите по приходите. Следва да бъде посочено, че deregистрацията на доставчика не лишава получателя по доставката от право да ползва данъчен кредит, но само и единствена, ако получателят разполага с цялата налична документация по доставката и най- вече доказателства за реалността и .

Легално определение на понятието "данъчен кредит" е дадено в разпоредбата на чл.68 от ЗДДС, според която, данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за: получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. По силата на чл.69 от ЗДДС, когато стоките и услугите се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки, лицето има право да приспадне данъка за стоките или услугите, които доставчикът - регистрирано по този закон лице, му е доставил или предстои да му достави.

Вярно е, че съгласно разпоредбата на [чл. 106, ал. 1 ЗДДС](#) след датата на прекратяване на регистрацията лицето няма право да начислява данък и по силата на [чл. 113, ал. 9 ЗДДС](#), данъчно задължените лица, които не са регистрирани по този закон нямат право да посочват данъка в издаваните от тях фактури. Но за да се приеме, че лицето е deregистрирано по [ЗДДС](#), е необходимо Актът за deregистрация да е влязъл в сила. В съответствие с [чл. 110, ал. 2 ЗДДС](#)- датата на deregистрацията е датата на връчване на акта за deregистрация. Това е фикция, която не може да бъде оборвана. С този текст заедно с [чл. 106, ал. 1 ЗДДС](#), всъщност е предвидено предварително изпълнение на акта за deregистрация, преди да е влязъл в сила. По делето не се съдържат доказателства, кога актът за deregистрация са издадени ресепктивно и от кога са влезли в сила, но дори и хипотетично да се приеме, че същите са влезли в сила, то самият факт на deregистрация на доставчика не е основание за отказ от право на данъчен кредит на жалбоподателя, защото deregистрацията на доставчика не е въведена като предпоставка за невъзникване на правото на приспадане на данъчен кредит за получателя по доставката, за която получателят притежава данъчна фактура, съдържаща отбелязване на размера на ДДС на отделен ред. Следва да се посочи, че deregистрацията на доставчика не представлява основание за отказ да бъде признато право на приспадане на данъчен кредит за получателя по облагаема доставка, защото основният принцип на неутралитет на ДДС налага неговото приспадане по получените доставки да се предостави, ако са изпълнени изискванията по същество, дори и данъчнозадължените лица да са пропуснали някои формални изисквания. Щом разполага с необходимата информация, за да установи, че данъчнозадълженото лице

като получател на разглежданите доставки е платец на ДДС, данъчната администрация не може да му налага допълнителни условия във връзка с правото му да приспадне този данък, които могат да доведат до осуетяване на упражняването на това право /Решение по дело Е., т. 63 и 64; Решение по дело N. Н., т. 42, както и Решение от 22 декември 2010 г. по дело D., C-438/09/. Липсата на регистрация по [ЗДДС](#) не би могла да лиши данъчнозадълженото лице от правото му на приспадане, когато са изпълнени изискуемите условия по същество за неговото упражняване. В този смисъл е практиката на Съда на Европейския съюз относно тълкуването на нормите на общностното право. С Решение от 22.12.2009 г. по дело D., C-438/2009 г., Съдът се е произнесъл, че член 18, § 1, б. "а" и член 22, § 3, б. "б" от Шеста директива 77/388/Е. на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите членки относно данъците върху оборота - обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа, изменена с Директива 2006/18/ЕО на Съвета от 14 февруари 2006 година, трябва да се тълкуват в смисъл, че данъчнозадълженото лице има право на приспадане на данъка върху добавената стойност, платен за доставки на услуги, предоставени му от друго данъчнозадължено лице, което не е регистрирано за целите на този данък, когато фактурите за тези доставки съдържат цялата изискуема информация по посочения член 22, § 3, б. "б", и в частност информацията, която е необходима за идентифициране на издателя на фактурите и на естеството на предоставените услуги. В конкретния случай, доказателства за самите доставки, както и за реалността на доставката, не бяха представени по отношение на тези трима доставчика.

Доставчикът [фирма] за данъчни периоди месец 12.2012 година, м.01.2013, 03, 04, 05, 06, 08, 09, 10, 11, 12 2013 година, м.01, 02, 03 и 04.2014 година е издал в полза на жалбоподателя 26 броя данъчни фактури, подробно описани в РД и РА по номер, дата, ДО и ДДС и с предмет офис консумативи. От дадените обяснения от страна на жалбоподателя в хода на ревизионното производство е установено, че лично тя е била участник в договорните отношения с този доставчик. С цел установяване на относимите факти и обстоятелства във връзка с доставките, до този доставчик е изпратено искане за представяне на писмени документи и обяснения, като управителят на доставчика е посочил, че никога не е имал търговски отношения с [фирма], като основна дейност на посочения доставчик през посочените периоди е бил покупко-продажба на стъкломагнетитни плоскости/ за изолации на сгради/, и управителят е уведомил органите на МВР и НАП, че се използват неправомерно данни на фирмата. Установено е още, че поради неиздаване на фактурите от доставчика на жалбоподателя, същите не са включени в СД за съответния данъчен период, при което отново само наличието на данъчни фактури, не може да доведе до извод, че е налице реално осъществена доставка. Нещо повече дори в конкретната хипотеза, жалбоподателят не представи никаква доказателства, че е имал каквито и да било взаимоотношения с този доставчик и че той нещо реално е доставил. Напротив, от събраните доказателства е видно само и единствено твърдение за издадени от този доставчик фактури, при което съвсем законосъобразно органите по приходите са отказали право на такъв по тези фактури, неиздадени от доставчик, но сочен като издател за такъв.

За данъчен период месец 06, 07, 09, 11, 12.2012 година, 02, 03, 04, 05, 06, 07, 08, 09, 10, 11, 12.2013 година, 01, 02, 03, 04.2014 година, жалбоподателят е включил в СД за съответните периоди фактури, издадени от [фирма].-43 на брой, отново подробно описани в РД и РА по номер, дата, ДО и ДДС с предмет покупка на канцеларски материали- тиксо, полиетиленови пликосе, химикалки, календари, строителни материали, проектиране и дизайн. В хода на ревизионното производство е

извършена насрещна проверка на този доставчик, като управителят му е посочил ,че никога не е имал никакви договорни отношения с посочения търговец,фактурите не са включени в Дневника за продажбите ,защото не са издадени от него и основният предмет на дейност на доставчика е настаняване на туристи в хотел в Слънчев бряг, като същият няма декларирани покупки на канцеларски материали ,при което тук отново жалбоподателят на доказва, че този доставчик реално е издал процесните фактури и реално е доставил по тях/ прехвърлил правота на разпореждане със стоките на жалбоподателя, доказателства съпътстващи и съдържащи цялата налична информация, водеща до реалност на доставката. Простото издаване на фактурите не е и не може да бъде основание за ползване право на данъчен кредит от получателя по доставката, при което и тук, законосъобразно органите по приходите са отказали право на данъчен кредит по тези включени в Дневника за покупки от страна на жалбоподателя фактури.

Положението е същото и по отношение на доставките от [фирма], [фирма], [фирма].За данъчен период месец 02.2012, година, жалбоподателят е включил в Дневника за покупки и в СД за съответния период една фактура, издадена от [фирма] с предмет покупка —охранителна техника.За данъчен период месец 06,07,08,10.2012 година,02,07,0,8.2013 година-13 броя данъчни фактури с предмет-услуга- смяна на скоростна кутия, амортизър , масло, за данъчен период месец 11,12.2012 година, 07 и м.08.2013 година, жалбоподателят е включил в СД фактури, издадени от доставчик“ Ф. М.“Е.-7 броя / отново подробно описани в РД и РА по номер, дата , вид и стойност/ с предмет хранителни и битови стоки. В хода на ревизионното производство, до тези трима доставчици е изпратено и искане за представяне на писмени обяснения и документи,като и тримата управители са посочили, че никога не са имали никакви взаимоотношения с посочения ЕТ ,никога не са издавали фактури, каквито и да било, като по отношение на доставчика [фирма], основната дейност е ремонт на автомобили и управителят на този доставчик е сигнализирал МВР СРП за злоупотреба с данни на фирмата му , както и управителят на [фирма] е подал също жалба до МВР и до СРП за злоупотреба с данни на фирмата. Наред с това, от извършените насрещни проверки също е установено,че фактурите не са включени от тези доставчици в СД за съответните периоди именно поради неиздаването им от страна на доставчиците и предвид факта ,че никога не са имали договорни отношения с жалбоподателя. Фактът, че жалбоподателят е осчетоводил процесните фактури в счетоводството си със съответно взети стопански операции/ установяващ се от приложените по делото доказателства,приобщени по съответния ред от страна на органите по приходите чрез ползване на документи от архив и от досие, не може да доведе до извод ,че тези доставчици нещо реално са доставили на жалбоподателя, защото осчетоводяването на фактурите е една правна последица от преди това възникнало данъчно събитие , което в конкретния случай по отношение на тези доставки не бе доказано и законосъобразно органите по приходите са отказали право на ползване на данъчен кредит по тези фактури. Нещо повече дори, жалбоподателят не представи никакви доказателства за това кога, на коя дата и кои лица са доставили охранителната техника ,къде същата е монтирана, на кой автомобил , кога и къде е извършен ремонт на скоростна кутия, този автомобил чия собственост е , къде / на кое място са извършени ремонтни работи и доставките, което е съществено за да се признае правото на данъчен кредит за получателя по доставката.

За данъчен период месец 10,12.2012 година,месец 01.2013 година жалбоподателят е включил в Дневника за покупки 4 фактури, издадени от [фирма], подробно описани в РД и РА по номер,дата ДО и ДДС и с предмет работно облекло. Отново в хода на ревизионното производство, доставчикът не е намерен на адреса за

кореспонденция, като искането за представяне на доказателства и писмени обяснения е връчено по реда на чл.32 от ДОПК. И тук по отношение на този доставчик, жалбоподателят не е представил никакви доказателства, сочещи, че този доставчик е разполагал с техническа, материална и кадрова обезпеченост, позволяваща му да осъществи доставките, кой, кога и как е изработил работното облекло, къде е доставено, кога е доставено и с какъв транспорт, от къде до къде, на кои лица жалбоподателят е предоставил това работно облекло. И тук издаването само на данъчни фактури и включването им от страна на жалбоподателя в СД не може да доведе до извод за реално осъществена доставка, защото фактурата е първичен счетоводен документ, отразяващ възникнало преди това данъчно събитие, а последното представлява факт от обективната действителност с настъпването на който правната норма свързва пораждаването на определени правни последици. Законосъобразен е изводът на органите по приходите, че липсва реално осъществена доставка по цитираните фактури, която пък от своя страна лишава получателя от правото да ползва данъчен кредит по издадените фактури. Следва да бъде посочено още, че по реда на чл.122 от ДОПК фактическите констатации в ревизионния акт се смятат за верни до доказване на противното, но за да може да действа тази презумпция, то следва наличието на основанията по чл.122 от ДОПК да е подкрепено от събраните доказателства. В тази връзка следва да се отбележи, че освен наличието на основанията, посочени в чл.122 от ДОПК да е подкрепено със събраните доказателства, за да е тежестта за насрещно доказване върху лицето, то следва да е налице и друго важно условие-да има фактически констатации. Последните са онази част от акта, която категоризира, описва, систематизира и анализира установените от органа по приходите факти и обстоятелства и тези факти и обстоятелства следва да се подкрепят от събраните по делото доказателства, и ако във фактическите констатации се описват факти и обстоятелства, които не се подкрепят от събраните по производството доказателства, то фактически констатации всъщност липсват. В конкретния случай, фактическите констатации се подкрепят от събраните доказателства и се ползват с презумпцията по реда на чл.124, ал.2 от ДОПК.

По отношение на установените задължения – Данък върху доходите на физически лица- свободни професии, граждански договори .

Правната регламентация на облагането на доходите на физически лица се съдържа в ЗДДФЛ в сила от 01.01.2017 година. В предметния обхват на закона, е облагането на доходите на физическите лица, включително от дейност като едноличен търговец. В чл.12 от ЗДДФЛ, е посочено, че обект на облагане са доходите на местни и чуждестранни лица/ данъчно задължени по смисъла на чл.3 от закона/- това са местните и чуждестранните физически лица, които са носители на задължението за данъци по този закон и местните и чуждестранните лица, задължени да удържат и внасят данъци по този закон. Съгласно чл.6 от ЗДДФЛ, местните физически лица са носители на задължението за данъци за придобити доходи от източници в Република Б. и в чужбина. В чл.10 от ЗДДФЛ са посочени видовете доходи в зависимост от източника са доходи от трудови правоотношения, доходи от стопанска дейност като едноличен търговец, доходи от друга стопанска дейност, доходи от наем или от друго възмездно предоставяне за ползване на права или имущество; доходи от прехвърляне на права или имущество, доходи от източници по чл. 35, както и доходи, облагаеми с окончателни данъци по този закон.

Според чл. 12. от ЗДДФЛ, облагаеми по този закон са доходите от всички източници, придобити от данъчно задълженото лице през данъчната година, с изключение на доходите, които са необлагаеми по силата на закон. Данъчната година е календарната година по аргумент от разпоредбата на чл.15 от ЗДДФЛ. По силата на

чл. 16, ал. 1 от ЗДДФЛ, облагаемият доход и данъчната основа се определят за всеки източник на доход поотделно съгласно разпоредбите на този закон, като при определяне на облагаемия доход не се включват доходите, подлежащи на облагане с окончателни данъци по реда на този закон или с окончателни данъци по реда на [Закона за корпоративното подоходно облагане](#), както и доходите, подлежащи на облагане с патентен данък по реда на [Закона за местните данъци и такси](#).

От своя страна, в чл. 26 от ЗДДФЛ е уреден облагаемият доход от стопанска дейност като едноличен търговец и това е формираната по реда на [Закона за корпоративното подоходно облагане](#) данъчна печалба, включваща и финансовия резултат от прехвърляне на предприятието на едноличния търговец без заличаване на едноличния търговец от търговския регистър. В алинея втора на същия текст е доуточнено, че в облагаемия доход по ал. 1 не се включва счетоводният финансов резултат, формиран от дейности, които се облагат с алтернативни данъци по [Закона за корпоративното подоходно облагане](#); които се облагат с патентен данък по реда на [Закона за местните данъци и такси](#), а при формиране на данъчната печалба едноличните търговци прилагат разпоредбите за пренасяне на данъчна загуба по [Закона за корпоративното подоходно облагане](#).

В конкретния случай за 2012 година и 2013 година, жалбоподателят е осъществявал стопанска дейност като ЕТ с основен предмет на дейност търговско представителство с [фирма]. Установено е в хода на ревизията, че за двете процесни години жалбоподателят е подал Г. по реда на чл. 50 от ЗДДФЛ, с които лицето е определило данъчната основа на облагане, но поради непредставяне на документи от страна на ревизираното лице, не е направен анализ на счетоводната отчетност, респективно на това извод дали и при формирането на данъчния финансов резултат по реда на ЗКПО дали са спазени разпоредбите на същия, както и на основните счетоводни принципи при отразяване на стопанската операция, определени със Закона за счетоводството. По тази причина, основата за облагане е определена по реда на чл. 122, ал. 1, т. 4 от ДОПК, като декларираната данъчна основа от лицето, е коригирана от страна на органите по приходите в посока увеличение със сумата от 57 105 лева, данъчната основа на доставките по фактурите, издадени от посочените по-горе в решението доставчици за 2012 година, с която сума през този период жалбоподателят е намалил данъчния си финансов резултат, но предвид липсата на доказателства за реално осъществени доставки, а от там и до разходи, които не са документално обосновани, органите по приходите са извършили увеличение на финансовия резултат с тази сума, което увеличение настоящата съдебна инстанция с оглед събраните доказателства е законосъобразно. На тази плоскост са определили Данък върху ГДО за доходите от стопанска дейност като ЕТ в размер на 11272,84 лева, начислили са данък за внасяне в размер на 11272,84 лева, приспаднали са внесения от лицето данък в размер на 2707,09 лева и определил задълженията за довносяне в размер на 8565,75 лева и начислена лихва за забава върху тази сума в размер на 1697,88 лева.

За 2013 година, органите по приходите са установили, че за тази данъчна година жалбоподателят е включил данъчните основи на цитираните по-горе фактури, издадени от доставчиците през 2013 година с общ размер 83 473,50 лева, като с тази сума е намалил данъчния си финансов резултат за 2013 година. Отново поради непредставяне на никаква счетоводна отчетност, както и доказателства за реалност на доставките, а от там и за разходи, които са осъществени във връзка с осъществявана дейност, органите по приходите законосъобразно са приели, че тези разходи следва да участват във финансовия резултат, но в посока увеличение на същия, а не намаление и са определили данъчна основа за дейност като ЕТ в размер на 12564,79 лева, начислили са данък в размер на 12 564,79 лева, от него са

приспаднали внесения данък в размер на 781,62 лева и определил дължимия данък в размер на 11 783,17 лева, като за несвоевременното внасяне е начислена лихва в размер на 1138,38 лева.

В контекста на изложеното, настоящият съдебен състав намира, че при установяване на задълженията по ЗДДФЛ, органите по приходите отново са спазили разпоредбите както на ЗДДФЛ, така и нормата на чл.124 от ДОПК, при което ревизионният акт е законосъобразен и предполага отхвърляне на предявената срещу него жалба.

С оглед изхода на спора и в съответствие с разпоредбата на 161, ал.1 ДОПК, в полза на ответника по жалбата следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 2376 лева. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК/ приложим по силата на препращащата норма на параграф 2 от ДР на ДОПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия..

Воден от гореизложеното и на основание чл.160, ал.1 ДОПК, Административен съд-София град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА НА Р. С. М. с ЕТ“ С.К. Р. М.“гр.С. срещу РА № Р-22221814000126-091-001/20.04..2015 година, потвърден с Решение № 1037/13.07.2015 година на Директор на Дирекция” ОДОП”.

ОСЪЖДА Р. С. М. С [фирма] [населено място] ДА ЗАПЛАТИ НА ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ“ОДОП“ ПРИ ЦУ НА НАП- ГР. С. СУМАТА ОТ 2376 ЛЕВА/ ДВЕ ХИЛЯДИ, ТРИСТА СЕДЕМДЕСЕТ И ШЕСТ ЛЕВА/ ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

На основание чл.138 АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на 160, ал.6 ДОПК, вр. с чл.211, ал.1 АПК.

СЪДИЯ:

